

6. Ty Nordens folk är starkt, list bergens hållar,
Och fritt, list örnen, som i klyftan bor. Sin wagn
han rullar än, den gamle Thor, Och Balders minne
bor bland våra själlar; Så länge skall och nordiskt man-
natro Och mannafrakt i våra hjertan bo.

7. Så länge skall och Swensten willigt wäga, Sitt
lif för Rungen och hans hela ätt, Och oförfräckt,
för Sanning och för Rätt Han, om så fordras,
will i striden tåga, Men dröjer helst i älskad fosterbygd,
I sefeligamla ekars milda skvad.

Den Femte.

Till Prins Oscar.

Du dyre Prins! på Dig och folket stådar — Swik
ej det hopp, som Norden har om Dig! Ty framtidsfri-
der och vår Norna bådor: Ett Andens ledungståg —
ett Folkens frig. Guds dombasun skall ljuda öfwer
jorden. Och mana Folk och Furstar upp till ting, I flam-
mor Östern står, i flammor Norden, Och länken darrar
i mång' kronas ring.

2. Då Sveriges Folk skall ur sin långa hwila, Ett
wredgadt lejon, åter rusa opp; I blågul flaggas spår
det gladt skall ila, I Fursteögat sveja segrens hopp.
Och ståda stola åter Bottnens wågor En manlig kamp —
en kamp på lif och död, Der lejonet far fram och fru-
star lågor Och färgar land och bölja purpurröd.

3. Då skall Ditt chefftepp främs i striden fara —
Deß slagga waja stolt på böljans brus; Tätt slutet
skall Din wigda hjeltestara I dödens stymning stända
hög och ljus; Swenst skäl skall åter upå wägen klin-
ga, Deß åstor öfwerljuda stormens gny, Till ensam,
uti slagets sista timma, Går Swerges slagga
fram — Barbarens fly.

4. Du får ej tåla, Swenska Prins, en life Uppå
den bölja, der du simmar på. Tag Östersjön och gör
den till Ditt rike, Din thronpall wara må deß böljor
blå! Din wilja blott på deß watten bjude, En högre
storm, i sjelfwa stormens stund! Ditt namn, Du Oscar,
Ditt och Arans ljude Från Bottnens wågor in i Öresund!

5. Att manne-n under Furstens krona wörda:
Det är hwad Swensten både wet och will; Tung
blifwer annars och den gyllne börda, Den du är född,
den Du är forad till — Wår upp, Du Swerges kär-
lek, för de bygder, Som re'n med stolthet helsa dig för
sin, Och utan Swenstens sel, men med hans byg-
der, Ditt namn i häfdens pantheon strif in!

Fem utmärkt wackra och märkwärdiga Hjelte-Sånger.

Den Första:

Minneswärda syner å Rosersbergs
Kongliga Lust-Slott 1848.
Hwad härlig syn i mänskenstrika
natten, &c.

Sj. som: Jag efter byggdens Glickor ej will fråga &c.

Den Andra:

De Tolf Carlar och Swenska
Majoren Malcom Sinclair.
Sist när på ljuflig blomsterplan, &c.
Sj. f. En Celadon gaf &c.

Den Tredje:

Kungs-Wisan.
För älskad' Konung, folkets Far, &c.
Sj. som: En frigare, som kommer der &c.

Den Fjerde:

Till Prins Gustaf.
Med Sveriges frejdade och stora min-
nen, &c.

Den Femte:

Till Prins Oscar.
Du dyre Prins! på Dig och folket
stådar, &c.
Sj. som: Jag efter byggdens Glickor ej will fråga &c.

Westerwif.

Tryckt hos C. D. Ekblad & Comp. 1849.
Kostar 4 skillingar Banco.

Minneswärda syner på Rosersbergs Kongl. Lust=Slott 1848.

Si. som: Jag efter bygdens Glädor ej vill fråga ic.

Swad herrlig syn! i månskensrika natten!
Mitt öga bländas af en magisk glans.
Se! stuggor swäfwa öfwer land och watten
Med hjeskor prydda utaf strålars frans. En
trädde fram till mig på lugna stranden Och sa-
de: "Pilgrim kom!" och räckte mig Så snysterlig
och mild den wäna handen "Kom snart, o
kom! jag vill ledsaga dig."

2. "Jag föra will dig i **Carl Johans**
salar, Dem han har wigt till konstens helgedom,
Du sjelf skall se hur allt om honom talar, Hur
han war ädel, hugstor, mild och from, Du fin-
na skall i allt din själ förnöjer, I allt, som här
förtjusar kan din blick, Att lungeliga anden än här
dröjer Och att det är, som han ibland oss gick."

3. "Stig in i Riddarsal'n, och se derinne
Hur hugstor Kung wårderar hjestemod, Den
helgad är åt dessa tappas minne, Wid Hogland
bjödo och Swensksund sitt blod. Du warmare,
wist hjertat klappa känner Då Swenska äran
så framför dig står?" "Ja wist! Heller i
Sweriges trogne wänner! Jag
helgar er en tacksamhetens tår."

4. "Se! der på tastan midt i heta striden, Med
hjelstelugn bland röl och kulors dån För Sweri-
ges ära kämpande och friden Står Hertig **Carl**,
en herrlig Wasa Son, En gång man honom wäl-
ja gaf i nöden Att dö som hjest, eller warda
slaf. Han swarade: "jag wäljer hjestedöden, Jag
bädda will i hbljorna min graf!"

5. "Kom hit! och se! en **Juno** ljustigt som-
nad På purpurbädd i elysisk dröm! Se hur
gudomligt ljust hwar krafft är domnad, Men
se ändock — hur moderlig och öm Ett mensko-
barn hon intill bröstet sluter, Det är den spåda
Herkules, som djerf Utaf Gudinnans himland-
ring njuter, För framtids bragder, hjestedåd och
wärf."

6. "O hwilka former! huru Gudastöna. Se!
denna panna, huru hög och ren, Och dessa rika
lockar hjeskan kröna, Och denna arm, o! huru
mjuk och len, På dessa läppar tusen löjen brin-
na Och dessa bröst. O sol! ditt himlaljus Ej
skönare har skadat någon qwinna I hydda el-
ler i ett lungahus."

7. "Hon lefwer ju! jag ser ju blodet spela I
ådrorna och pulsarne de slå, Jag ser ju lifwet
öfwer allt sig dela, Jag ser ju bröstet för hwart
and'tag gå, Och gudabarnet — se! — i hwarje
åder, I hwarje muskel, hwarje anletsdrag
Förwånande en likhet der förräder Med Kung
Carl Johan i sin barndomsdag."

8. "Man säger ju, att Englar stego glade
Från ljusens rymder till hans waggan ned, Och
kring hans hjeska fegerkransen lade, Bortsjöngo
qwalen när den spåde led, Och stark en wärn
omkring sin älsklina slöto, Och wäckte ädla tan-
kar i hans bröst, Och hjestekrafter i hans hjer-
ta gjöto, Från barnaåren till hans ålders höst."

9. "Se! kostnärn Byström ur marmorn skrif-
wit Med mästarehand den stöna mynsens ord,
Dess höga mening i **Carl Johan** blifwit
En gång i lifwet för oss verkliggjord; Allt skönt
och stort, allt krafftfullt, ädelt, stiger Till jorden
ned från ljusa himmelen, Och sig en stund med
menskoanden wiger Men går i döden dit tillbaks
igen."

10. "Se här han står **Carl Johan** ädle
Kungen Ett herrligt werk på duken af Westin,

Så hjeltestön ur konstinärns tanke sprungen;
 Hwad ädel hållning, och hwad ädel min. O!
 huru skönt naturen hans pauna hwälfde! Se!
 hur det strålar ur hans ögonpar: En gång Eu-
 ropa för hans blickar skälfde, En gång Euro-
 pas räddare han war."

11. Se! på hans mun! hur herrskaren sig
 röjer, Det är, som folkens dom han talte ut.
 Se huru ädelt denna hand han höjer, Som på
 all twedragt han will gdra slut. Se huru makt
 och adelhet sig para I allt hans wäsen — se!
 hur bård och mild! Det är, som skulle ljusens
 englar wara Uppå besöf uti hans hjeltebild."

12. Ja! — englatankar bodde i hans hjerta
 Och englakrafter bodde i hans hand. Han ta-
 lade — bort flydde sorg och smärta, Han bjöd
 — och frid det wardt på haf och land. En
 Melchisedek satt han här i Norden Med dub-
 belkronan uppå silfwerhår, Och himlen såg wäl-
 signande på jorden Och strödde rosor uti Kun-
 gens spår."

13. "Och rosorna, se! huru ljuswa, milda De
 stå den gamle Kungen kring; Det är, som skul-
 le ljusens englar bilda Om Guds och menskers
 äskling syftning; Min ande lifwas hwarje
 gång mitt öga Ser denna hoppets rika blom-
 stergård. Warmt blir mitt hjerta och till him-
 len höga En bön går upp: "G u d t a g d e m
 i d i n w ä r d!"

14. "O du som wet hwad denne Kung för
 Norden Har varit, gråt! wälsigna rörd hans
 namn! Skrif djupt uti din själ de sköna orden
 Han talte slutet re'n i dödens samn: "Blott
 Gud är stor: wi menskor intet äro,
 Blott medel i Hans ewigt starka hand."
 Ei sjelf han tog, men Gud han gaf all äro För
 allt han gjort uti vårt fosterland."

15. Så talte hon och framför taflan ställde
 Sig tyst begrundande — till höjden såg Han

upp, och fram en tår ur ögat qwällde, I den
 oändligt hopp och kärlek låg. Det tycktes som
 en helig bön hon förde Ur själens djup på pur-
 purläppars glöd, Och hwad hon bad mitt öra
 icke hörde; Men nu med klangfull stämma så
 hon bjöd."

16. "Upplåten er!" — och rikt upplysta salar
 En ändlös rad jag såg i perspektiv, Der allt war
 tyst; men allt dock till mig talar, Der allt stod
 still; men dock war fullt af lif. — "Kom följ
 mig! se! hur konsten skönt kan skapa, Ett hjel-
 telis i bilder teckna af. Se här! läs sjelf! den
 store Kungens drapa I från hans waggas, allt
 intill hans graf."

Den Andra.

De Tolf CARLÅR och Swenska Majoren Sinclair.

Sj. som: En Celadon gaf ic.
 Sift när på ljuslig blomsterplan Jag mina får ut-
 förde Och satte mig som jag war wan, Och jag bäst
 lärkan hörde, Så kom till mig en gammal man, Be-
 prydd med silfwerhåren, Han såg mig gansta gunstigt
 an, Och hellsade: G o d m o r g o n !

2. Hör, sade han, kom C e l a d o n, Följ med mig
 litet stycke, Lågg från dig dina lapprisbon, Du skall så
 höra mycket; Jag stod straxt upp, lad' flöjten bort,
 Tog gubben uti handen, Och kommo wi straxt innan
 kort Till obefante landen.

3. Ett fasligt berg midt för oss war, Det jag rätt
 häpna före; Men Gubben sade: "å war karl, Wi ej så
 hisna böre, Säg wet du ej att weskighet Har aldrig
 wunnit ära, Men deremot manhastighet Fått alltid fran-
 sen bära."

4. Häraf så blef jag fullt styrkt, Men åter igen
 försträcker, När Gubbens hand med rostig dyrt Alt ber-
 gets port blef sträcker, Jag wille rymt tillbaka, men
 Han fattad' mig i armen, Och sade: "har du då, min
 Wän! Ei hjerta uti barmen."

5. Jag måtte rova eller be, Det half dock intetdera,
 Jag skulle in, wi fingo se I berget Gubbar flera, Dem
 jag dock alla trodde wäl, Emedan som jag wiste Att
 de en Swensk, uppriktig själ I strytna lemmar hyste.

6. Vi gingo dessa snart förbi I våra stumma salar,
Men fingo derpå genast se Tåkt liljeklädde dalar, Och
lundar af Cyperke-träd Samt Ceder-prydda höjder, Vi
togoms mot af en alee Som var af linder höjder.

7. En äfta sol med silfwerfken och pärlestrålar höga,
I klara wägen derpå se'n Begynte sig att löga, Hon
klädde präktigt guldmöar Uppå Agale-bergen, Och gjorde
de himlen klar och skär I höga Saphirs-färgen.

8. Beredde fogelswärmen nu, Med gälljud silfwer-
tunga, För denna gylbne purpur-brud Begynte till att
sjunga; Chrystalle-fällan, som utför Demanteklippan
fullra, Hon, wid sin klara uppgångs-dör', Med pärle-
hölsor bullra.

9. Inunder wart ett stuggrikt träd Gråhåriga sig
höljde, Dem nöjet satt uppå sin knä, Och med sin man-
tel höljde, Hon gaf dem nästär utur guld, Och dem i
färlet lyfte: Med ett ord sagt, den ort war full, Af
gull hwad ädelt lyfte.

10. Åh, sad' jag, tåcka Gubbe hwad, En sällhet du
mig ämnat, Jag är så hjertans nöjd och glad Att jag
min får har lemnat, Säg får jag icke härmed dig Baf-
om en huste lesna, Och uti himmelft nöje mig Inswe-
pa och inweswa.

11. Men han mig swara: föra håll, Den här skall
ho och bygga, Han måste först på werldens håll Slå
odygden till rygga: Ty utaf alla du här ser, Är ingen
som ej kämpat, Den ena mindre, den andra mer, Och
hennes fräckhet dämpat.

12. Härwid jag pustad' ängsligt till; Men fick ej tid
att tala, Ty sinnet föll mig i en grill, Och all för
hjuflig dmala. Emot och kom en täcker park, Ett Flore
mästerstycke, Der Gudarna, af frusen mark, Had' gjort
ett sommarsmycke.

13. Der stodo lagrar i gewär Och stylrade för so-
len, Der under wärte gröna bår, Som prydda gröna
jorden, Der stod en wattu-konst och gret, Så klara wattu-
net flödde. Så är, sad' Gubben, hennes sed, Sen CARL
den XII dödde.

14. Och är det såfångt biuda till Bestriwa denna
pydnad, Med tyfhet jag här heldre will Bewisa him-
len lydnad; Dock kan jag ej förtiga hwad Ds se'n för
nåde hände, Då jag min ögon nöjd och glad Att höga
Slottet wände.

15. Från nämde Slottets foppar-vort En hop stält
klädde Swänner Nedkommo ifrån Baldurs ort, Helt
trogna Martis wänner, Med dragna pampor stodo walt,

Att ingen skulle klifwa På Slottets klädde sammetsvraft
Ell' blanka silfwerstifwa.

16. Men tänk, så bistra som de här Med bleka an-
let stodo, Och hotade med blankt gewär, Så tog de
dock tillgodo, Att gamla Gubben ledde mig I deras för-
mak dyra, Der ett ungt Lejon roa sig, Ett forhat flöt
att flyra.

17. Jag häpna nu långt mer än förr Och sträcktes
ändå mera När Gubben lätte på en dörr Af blanka
silfwer ståra: Inför densamma war en sal, En sal för
alla salar, Der inne lusten war helt swal, Och ljuset
som i dalar.

18. Kringom ett präktigt silfwerbord To I f Sw e n-
ska Carl ar sutto, De talte inte många ord, Men
Kunga-miner gjöto; De åtta sågo gamla ut, De fyra
intet spåde, De förre som de dock förut Från werlden
gjort astråde.

19. Den Nionde i denna rad, Tyckts ha ett hastigt
sinne; Den Tionde så djerf och glad Med mod i hjer-
tat inne; Den Elfte war en fäder karl, Han satt och
räkna pengar, Och delte ut lifsom en Far, Att sina
barn och drängar.

20. Den Tolfte war en frigsbus lång Och wäl upp-
wuxen hjelte, Den ej kund' ses en enda gång Sitt
Carla-hjersta fält. Hans ögon woro osörsträckt, Lifsom
på unga örnar, Hans flysna näswat knytes fäkt, Som
ramar uppå Björnar.

21. Hans korta hår, som uppsått war, Afbildade en
krona, Som war åt en så duktig karl, En sirlig hus-
wudbona, Hans armar, ben war full af mærg, Hans
skuldror utaf styrka, Hans länder woro lifsom berg Och
marmorn i wår Ryrka.

22. Han satt uti en Swensker räd af blått passabelt
kläde: Han hade elghuds-fyller och, Som aldrig låg i
träde, och handskar utaf samma slag, Som långt på
armen räckte, Tror knapt manchetten satt i lag, Som
flysna fragen täckte.

23. Ett tjockt gehäng, tre finger bredt, War spändt
på blåa råden, En gruslig pamp, den mången sett Ned-
sabella hela floken, Satt dragen till en tredje del I det-
ta gula bälte, Och will utge åt dem sin del Som trot-
sat denne hjelte.

24. Ibland så fleg han upp och gick Med sina stöflar
store, Som suto uti frigsmanstid, Men söga blanka
wore, Han hade sporrar uppå dem, Så stora att de
paga Att sådan tot och karlalem, Med sina fringlor waga.

25. Sin gansta böga stora hatt, Den gylbne snören

trybde, Han på sin frönta hjässa satt. Sen flanna han
och lybde Hur kämpewakten flyrade, Så att gewären
flamra, Man kunde se han undrade Ho kom till döds-
sens kamrar.

26. Strax lättes blanka dörren opp, En Swenst
karl intredde Med stjuten, sargad hjelte-kropp, Dödt mi-
ner intet rådde, Hans ansigt war med blod bestöjt, Ned-
sabladt, trampat, slogit, Och bröstet, som hans hjerta
döjt, Had' grofwa stott intagit.

27. Hans hjerna satt i håret flent, Jag ryser det att
nämna, Men glädes att ej är för sent, För himlen så-
dant hämna; Han hade spänd pistol i hand, Lifsom han
wille stjuta; Men dödsens hårt åsnörda band, Besal-
ten förr att sluta.

28. Han hälsade på Swenst maner, Då Rungen
nådigt swara, Och sad': wi känna intet er, Hwem kun-
de ni wäl wara? Jag är, sad' han, en Swenst Major,
Mitt namn är Malcom Sinclair, Min själ nu
nplig af mig för, Från hjertats wrår och winflar.

29. "Hur, sade Rungen, blef du dödt, Du tappre
Krigsbuß store? Du äst i blod så färgad röd, Lifsom
du slagad wore;" Jo, sade han, Hans Majestät, En
osörskämd Belona, Har så betalt de trogna sjät Jag
gått för Sveriges Krona.

30. Jag så, sad' Rungen, men hör på, Hwar war
du när du dödde? Tre mil från Breslau, när en å
Ur mina ådror flödde. Hwem mördat dig? Ser Ry-
ska män, Som stule af mig lifwet, Had' jag fått tid,
jag dem igen Skull snälla pilar gifwit.

31. Ja så, då slås wårt Sverige än Med Ryssen
uti iswer. Nej Hans Majst, han är vår wän, Så
sagt åtminston' blifwer; Nå säg, hwad had' wäl du I
Breslau till att göra, Säg sta' wi tro att Rejsarn nu
Will sig på oss försöra.

32. Nej men, det höres intet af, Mitt äfwentyr war
detta: Jag for till Sultan i full tras, Mitt Konungs-
wärf förrätta. Ad! Sultan! håll, håll, Sinclair
håll, God Wänner, CARL alla, Här är en Swenst
från werldens håll, Som mördat nödgas falla.

33. Se hwar han står, och blodet ned I strida strö-
mar rinner, Der kan man se en hjeltesed Som ej i dö-
den swinner; Tänk på, han kommer från Turkit: Ad
låt oss då så höra: Hurledes Mars sin dragna plit Nu
brukat till att föra.

34. Straxt reste de sig alla Tolf: Wår Sinclair
att befråla, Som deras blanka fälsbergolf Med röda
lasten måla, Den Elste sad': sig Hjelte hit Till bordet

men du talar, Lägg bort pistolen och din plit, Han dig
ej mer hugswalar.

35. Ty klef han fram uti sitt blod, Att det fring be-
nen stänkte, Ett karlawäsen, hjettemod I röda köttet
blänkte, Den Tolfte sad': brätta snart Hwad sker i wä-
ra länder, Ditt ärende och öfwerfart, Samt hwad der-
uppe händer.

36. Jo, börjad' han: wårt Swea är En dam som
stilla sitter, Och sina gröna lagrar står, Förnöjd wid
foglaqwitter, Hon dricker fribdens söta win Ur FRE-
DRICKS guldne koppar, Och städar, med en hurtig min,
På sina blåa troppar.

37. Och skall knappt någon hafwa sett En så förnus-
tig flicka Som fast hon frambels sig beredt På gröna
fjortel flicka, Har hon dock laddat flingt gewär, Och
lagt utmed sin sida, Så att om någon går förnär, Skall
han i fallet bida.

38. Hon klär sig som en karl med hatt Och lider
ingen mysa, Dess purpur-mun får ingen satt, An min-
dre lof att lyka, Mer än som hennes äkta man, Kung
Fredrik store byre, I hwilkens trogna starke hand
Hon anförtrödt sitt styre.

39. Och som hon wänlig min will se Af alla uppå
jorden, Så tänkte hon och nådigt ge Att mig de höga
orden: Red Sinclair, red dig till och far Till Sul-
tans warma länder, Du wet jag med dem ställa har,
Sen Carl han war i Bender.

40. Ty for jag stad i största hast, Kom lydligt och
tillbaka, Men åter bort på lyckans fast Min Konungs
wärf bewaka, Kom lydligt dit, förrättat wäl, Hwad
mig war budit göra, Fast owäns arga, falska själ Will
småde-tal fringsöra.

41. Då slogs Sultan och slås ännu Med Ryssa Rei-
sarinna, De ge hwarandra tu för ssu, Dock tyckes
Sultan winna, Och efter jag till honom for, Straxt
Rejsarinna gifva Att jag, på Sveriges wägnar, swor
Med honom punkter wisa.

42. Man tillad' äfwen också sen, Och ilskan dermed
wiste, Att mången Ryss båd' arm och ben För min skull
plösligt misse, Och att jag kund' ej för min dödt Det
wåna folket lida, Samt att min klinga ofta slog Dtal-
lat ur min sida.

43. Nu war jag resten derifrån Till Breslau ändt-
lig kommen, Hwarest, när såsom min person Af Amp-
let blef sönummen, Mig önsrades en lydlig fart Till
Swenska Kungens länder, Det jag och upptog för en
ort, Af Sveriges trogna Wänner.

44. Men när jag sen wid på tre mil På vägen
berisran hunnit, För en af sex, liksom en pil, Förut,
den sen mig wunnit, Han kom tillbaka, lade an Och
sporde hwad jag förde För lustigt nytt till Sweriges
land Som Ryssa Kronan rörde.

45. Jag wisten af rätt tämlig fort, Men syra hans
Dragoner, De ryckte mig af wagnen bort, Ursinnige
Pultroner, Och reswo till sig allt det som På papper
war uppstrifwit, Det jag helt troget handlat om Hwad
Sverige nyttigt blifwit.

46. Sen sporde han mig åter till Hwad mera nytt
jag hade, Jag teg derpå förbittrad still, Då annan en
straxt lade Mig genom huswud med ett lod, Så att
jag nödgas falla, Min själ for bort, mitt hjerterblod
Och fraster bleswo alla.

47. Sen högg de mig lem från lem, Fast hjertat i
mig vicka, Man orsak har berömma dem, Som, utan
till att slicka, Förmätte skjuta mig ihjäl Med eloswa
pistoler, Den tolfte, nu han ligger här För Swenska
Tolf Caroler.

48. Och således har oftyddigt jag, För owän mistänkt
blifwit, Och har för samma sett min dag Och måst
qwittera lifwet, Min själ war ännu aldrig arg På
Kejsarinnan, Dock Rykar mig som björn och warg
Handtera härutinnan.

49. Och uppå ett förrådigt fått Man mitt porträtt
utfände, Så att de skulle falla lätt Mig slå hwar jag
anlände, Nu ha de då sin önskan nått, Dock kan det
mig hugswala, Jag wet min Konung detta stott Vår
oselbart beklaga.

50. Men Sinclair hör, den sista Carl Till ho-
nom derpå sade, Säg fäst du ej som tapper karl Dig
wärja för slit stada. Nej, sade han, de röfwar bort,
Som tjuftwar wapen mina Och gjorde se'n profseken
fort Och glömd' mig ej att pina.

51. Nu sad' Kung Carl: wi säja kan Det hjertligt
oh förtryter, Att en så hurtig karl och man Så här-
da isar bryter, Och straffar himlen äfwen den Som
af ditt blod sig fångnar, Ell' sändt de mördare och
män; Ell' dem förswarar, hägnar.

52. Men apropos, håll Sinclair hör, Hur är
med Preusta freden? Mon tro i folket hjertat bör Till
tiden är förleden? Nej, nej Hans Maj:t, tro fritt Sul-
tan har hårda påswar. Och felas föga . . sitt Och
ojämt byte påswar.

53. Ja men det war lust höra på De gamle tappre

Göthar Ännu en gång med mod pågå Och dela
farla-stötar, Man menar deras frutröf lär Kring werl-
den ännu lucta, Och ingen är som icke swär Sig fun-
na t'o lucta.

54. Hans Majestät, tro säkert att Om de allenast
fingo Se Hans Majestäts durstjutne hatt, Det skulle
dem så twinga, Att hela hjertat upp och ned I bröstet
skulle vicka, Och deras swärd på farla-sed Begära
blod att dricka.

55. Kung Stanislaus, fara säg! Hur är de med
hans lycka, Säg, wandrar'n än så ojemn wäg På lye-
kans falska frycka, Säg will ej någon puissance Mer
uppå honom tänka, Ell' har hans gjort alianse, Med
mörkret, intet blänka.

56. Hans Majestät! han lefwer nöjd På lyckans lå-
ga säte; Och tror man han är söga böjd Mer om sin
frona tråta; Dock törs jag intet gerna se I ödets
dolda lagar. Han får henn' än en gång kånke, Om
himlen så behagar.

57. Nått som man nu så taltes wid, Så hördes li-
tet bulra, Och ut för sönstren sågs dermed Helt män-
ga wagnar fulra, Man sporde genast ho det war, Då
blanka waken swara, En ganska stor Minister-star År
kommen här att wara.

58. En kom strax' in fäst audiens, Hans sat de
snart atgjorde, Sen slog han upp sin reverens För be-
la Kungaborde, Gick derpå ut, en ann kom in Och för
sitt Hof agera, Så fram att man des stälte min Och
slughet adminera.

59. Ja hwart ett hof af Jafets land Här hade en
Minister, Som med helt miuka kärleksband, Skull' bi-
da alla twister, Och hwar och en kom till förhör Så
snart det honom borde, 'Ten ingen in för deras dörr'
Skallad tråda torde.

60. Här war en Kejsarlig och Franst, Samt Engelsst,
Preust och Rysser, Här war en Italiensst och Spanst,
Holländst samt Danst och Tysker, Ja jag kan sanner-
ligen ej Mig alla nu erindra, Men alla syntes utaf
mej I guld och silfwer glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort Att jag ej
kunde höra Hwad desse Herrar talte fort Ell' det till
sinnes söro: Dock smög jag uti fluggan fram Så snart
en tala börjde: Som sad' sitt Hof fått hjertefram: Af
allt det Sinclair förjde.

62. Och talte liksom man förut Skull' trodt det Hof-
wet wille Att Sinclair på sitt lif fäst slut, Och
nögades bli stilla: Han ropar mycket om honor, Om ä-

delt Christligt sinne, Och allt det Hof allt ärbart gör
För världens friska minne.

63. Han declarera den infame, Och Hofwets rang
omärdig, Som intet hade blygd och skam, Att slå en
så rånsfärdig, Och när han ändligt talat ut Så ströt
han uppå foten, Och mente med sin söta trut Nu la-
gat bot för foten.

64. Man tog hans talan gunstigt opp, Med helt
förstållte miner, Man log åt tankens fria lopp Och
tungans flyswo liner. Sist tacka mannen kärligt för
De målade busörer, Som man så ymnigt dem nu gör
Af alla slags folörer.

65. Just nu steg CARL XII bort, Tog Sinclair
i r uti handen, De gingo ut, och innan fort Sågs de-
på gröna landen, De gick tankfulla upp och ned, I
wackra gångar gröna, Att de om wigtigt taltes wid
Man kunde se och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war hwarom de
resonera, Men stundom sågs den store CARL Sig li-
tet alterera, Omsider kommo de igen, Då CARL XI
fråga, Hur står det till Min Son och Wän? Ditt
hjerter stå i låga.

67. Å bagatell, sad' han, Min Far, Jag utaf åtrå
brinner, Att se om Mars der opp' är karl, Och om
han frantsar winner, Jag will mig laga till gå opp,
Bli borta några dagar. Och föra an min Hjelle-tropp
Så Fru Bellona bragar.

68. Kom Sinclair, sad' han, kom följ med,
Wi sku' för ro skull pröfwa, Att bryta stål som rutit
trå Och flyswo laxar söswo, Wår Sinclair genast
färdig war, Hölt tropp med lika frågor, Han tog en
air som modig karl, Och dölsde sina plågor.

69. Flinkt wäsend, sad' Kung CARL skall bli, Frist
bushar uti Norden, Wad' Sol och Måne skall så si För-
ändrig uppå jorden: Kom Sinclair låt oss här gå
opp Och genast slå till torum, Och rida fring i fullt
galopp På Martis flinka forum.

70. Den Elfte tog den Tolfte fatt, Just som
han skull' marschera, Och sad': "Min Son! wi ha' god
natt Från werlden tal't nu mera, Om du nu skulle
komma hån Wor ingen som dig fände I hela wida
Sweriges Län, Ell' tankan på dig sände."

71. "För öfrigt orar wår Måg, din Bror och Swä-
ger FREDRIK Store, För allt ting omsorg så jag
tror, Och du der sjelfwer wore, Så skull' det wara
aldels ett; Du känner och ULRICA, Din Syster, der-
för kom och sitt, Ej efter oro sika."

72. "Jag menar du må wara mätt Af slika sura
bruswor, Som hade knapt på thronen trätt För'n o-
wänner dig trugat, Att gå med sig på fältet ut, Och
fast han grusligt tappa, Så had' han dock så när en
slut Bortriswit af din kapp."

73. "Sen fick du ej ditt Sverige se, För'n korrt
förrän du dödde, Då du 12 år och twenne tre Dig på
din klinga stödde, Nu är du kommen uti ro, Bli då
för Guds skull stilla, Låt dem, som uppå jorden bo, På
slika saker grilla.

74. Wid dessa ljuswa Faders-ord, Strax Sonens
ögon runno; De stego åter till sitt bord, Och armar
kärligt bunno, "Ja, sade han, min ljuswa Far! Jag
wet wäl jag är döder, Men för den kärlek som jag
har Till Sverige, jag dock blöder."

75. "Gud wet hwad hjerta kraft och mod Jag i
Soldaten satte, När jag midt för hans ögon stod, Och
sjelf i sätet satte, Och der jag red för Rytteriet, Der
warte mod i bröstet, Der drog en Carle-arm sin plit
Och blod på marken öste."

76. "Hjelp Gud! jag kan ej utan gråt Och tårar mig
påminna, Då jag och Renskiöld följdes åt Wid
Marva, fratsar winna, Der blåst's allarm, wi gingo på
Så solen huswud skaka: Och Cronstedt stöt så ber-
gen blå Begynte till att braka."

77. "Ån Duna slag, ån Elischou då, Ån Krafau,
Lemborg flera, Men tappre Swenska bushar blå Månd der
souverent regera; Augustus måste ju af thron, När
som han såg min klinga, Och nu . . . Det kan mitt
hjerter twinga."

78. "Fast mången tyckte att min sol Sig bärge wid
Pultawa, Och steg inunder Nordens pol, Att låta sig
begraswa, Så tro mig fritt had' Fredrikshall Mitt lif
så brått ej ändat, Had' mina grofwa flydens knall Wäl
nya solar tändat."

79. "Nu är det fäsfängt tala om De förra friska ti-
der, Wi wete dock ej huru som Man nu på jorden
frider, Dock önskar jag mitt Sverige godt, Jag som
det Konung varit, Och fält för samma stolt När jag
i frig har varit."

80. "Så må då wäl i bushar blå I lejon uti Nor-
den, Låt se ni alltid på er stå Och ägen Morra jorden,
Jag tackar Er för hwar en dag Jag Eder kommende-
rat. För ni gick på i mina slag Och wese ingentdera."

81. "Gad Sinclair i ditt rum och sitt, Fäll wår-
jan i din stida, Och här dock himlen mycket gett, Hwar-
med wi tiden lida, Wi äga ju en Guda-fröjd I våra

himla-salar, Vårt läger är af nöje höjd I täcka lil-
je-dalar."

82. Af denne Hjelle isren rann, Hans grymma är
ej säges; Han sig förnyad genast sann, Hans kropp ej
mera plåges; Fast han i werlden hurtig war, Och fun-
de tycken vinna, Wardt han dock nu en annan karl,
Som wi en gång sku' finna.

83. Straxt seg wår Sinclair i ett rum Som
flört af pelor lyfte, Der Hjeltar mötten, samnan om,
Och honom kärligt kyste, Derinne sågs i blå klär, på
silkes-fläddade Throner, Högborne, ädle som gewär Har
burit för Tre Kronor.

84. En Guda-lust fringswäfwade, Och allas hjertan
höjde, Jag skäddet det, jag bäsade, Och mig till mar-
ken höjde, Jag knäpte mina händer hop, Och wördsamt
gratulera, Med underdånig bug och rop Dem, som så
wål regetat.

85. Sen tog mig Gubben wid sin hand Och förde
mig tillbaka, Jag gret att mina lefnadsband Förbin-
dradt mig att smaka Ett sådant nöje som här war För
dem, som wål ha' lefwat Och efter ärans krona rar
Med falla krafter sträfwat.

86. Derpå fick jag strax se min hjord, Samungarna
och snälle Som äro wid sitt blomsterbord På samma
rum och ställe, "Se nu" sad' Gubben "lemnar jag Dig
der, jag dig från ledde, Och glöm nu aldrig denna dag,
Ett' hwad på honom stebde."

87. Och härpå tog han mig i samn, Och tacka för
godt följe, Jag baden säga mig sitt namn, Men han
det mig fördölsde, Sen skulle han från mig igen, Jag
stanna qwar och qwillra, Till denne min utlesde wän
Hur mitt sinne tillra.

88. Sen satte jag mig ned och gret Och ömkade den
stade, Att Sinclair så i hastighet Sin ögon sam-
manlade; Det war likwäl en hurtig karl, En frigsbus
och en hjelle, Som, der reson fått blifwa qwar, Med
Rutler wäl spånt bälte.

89. Att tänk hwar redlig Swenskt uppå Den Herres
Swenska hjerta, Mång Hjeltes hjerta blifwa må, Mot
hans en liten ärtä; Ja tänk derpå hur som han föll,
Och hwem den gerning gjorde, Samt huru tyst i döden
höll Hwad säjas just ej börde.

90. Dersför i Hjeltar som haf mod Och hjerta uti bröstet,
Och Malmö Sinclair . . . blod Som Rutler
ler mordiskt öste, För öfrigt är jag städse er Tillgäfwen
alla tider Och slutar nu, helst som jag ser, Wår sol i fogen
strider.

Den Tredie.

Kungs-Visan.

Si. som: En krigare, som kommer der ic.
För älskad Konung, folkets far, Hög, broder, gläd-
jens röst! Din fröjd må wittna, om du har Swenskt
hjerta i ditt bröst. Och wål kan sig så städa, Hwar
kungsdag fällar'n tål, Att wi på Swenskt wis dricka
Wår äbla Konungs skål.

2. Helt dig, du gädje för ditt folk! Från slott och
hyddor går Till himmelen en suck — en tolf, Som
hjertats språk förstår. Bed himlen styrka bandet Emel-
lan Folk och Kung! Om sällt är Fosterlandet Bli ej
hans spira tung.

3. Tag odlar'ns mödor i ditt hägn, Allwärdande.
Försyn! Gif arlabagg och särlaregn Ur blida sommar-
fryn. Låt idog bergsman vinna Sin skatt ur schockt
och berg Och tita ädror finna Af klippans blåa merg!

Den Fjerde.

Prins Gustaf.

Med Sweriges frejdade och stora minnen, Ur furstes
namnet Gustaf sammanwert. Ja, Carl och Gu-
staf bilda ingångstext Till mången skildring, som för
Swenska sinnen Är helig, lik en moders sista bud, Och
tröstande lik tanken på en Gud.

2. Wår ädle Konung wiste det. — Han tände Sin
offergård åt helga minnens graf, Då dessa namn
han sina söner gaf. Sjelf Swenskt till hjerta och till
själ, han kände, Att namnen Carl och Gustaf ha
en klang Lik malmen, som ur Swenska klippan sprang.

3. Prins Gustaf! Du, som är af ödet forad,
Att nära Skandiens twillingthroner stå, Du skall nog
helgden af ditt namn förstå. Se, Sweas modersblid,
af glädjen tårad, Se, hur den sätter sig med wälbehag,
På dina ljusa, milda anletsdrag!

4. Af dig hon wäntar alla furstedygder, Ej blodig
hjeltebragd, wid trummors dån; Hon will att du, en
wärdig Descars son, Skall hägna fridens träd i wä-
ra bygder Och skönt förhöja dubbelkronans glans Med
kunstapens och snillets gröna frans.

5. Så tag, du ädle kungason, wår hyllning, Och
gläd dig, att det verklig kärlek är, Som Sweasolket
dig till offer bär, Ej smidrets falska, glimmande för-
gullning, Ett offer af allt redbart, varmt och godt, —
Ej twångets gård åt furstenamnet blott!